

REVOLUSJONENS

RØST

Leiravis for SUF's 3. sommerleir Tromøya 10.-17. august 1969

Nr. 3, onsdag 13/8

kr. 0,50

Innhold:

Leder: Mao Tsetung om studier (fra KKP's plass i den nasjonale krigen).....	3
Om sitatstudiene i SUF.....	5
Politisk militærnekting eller politisk militærtjeneste.....	7
Hovedoppgavene i skolearbeidet.....	9
Referat fra studentseminaret.....	12
Vis revolusjonær disiplin!.....	15
Studentpolitikk: Til spørsmålet om pensum.....	16
Har vi folk som kan tegne i leiren ?.....	16
Erfaringer fra fjorårets aksjonsdag.....	17

REVOLUTIONENS

RØST

Leitavis for SUF's 3. sommerheir Tromsø 10.-17. august 1969

Kr. 0,50

Nr. 3, onsdag 1969

Innhold:

17	Erindringer fra fjortorets eksjonsarbeid.....
16	Har vi folk som kan lære i leiren?.....
16	Studentpolitikk: Til spørsmålet om pensum.....
15	Vår revolusjonær distiplin.....
12	Befers for studentseminaret.....
9	Hovedoppgavene i skolearbeidet.....
7	Midtveitjeningstest.....
5	Politisk militærvektning eller politisk Om sifattstudiene i SUF.....
3	i den nasjonale krigen)..... Leders: Mao Tse-tung om studier (fra KKP's plass

LEDER

Fra Mao Tsetung: Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig,

S T U D I U M

Det bør være slik at alle kommunister med tilstrekkelig utdannelse må studere Marx', Engels', Lenins og Stalins teori, vårt folks historie, stillingen innenfor vår nåværende bevegelse og den utviklingstendenser, Dessuten må vi gjennom denne bevegelsen organisere skoleringen av de kommunister som har et relativt lavt kulturnivå. Og særlig må det understrekes at alle ledende partitillitsmenn og medlemmene av sentralkomiteen, og også de høyeste ledende kadrer bør legge seg særlig ivrig i selen når det gjelder studiet. Et parti som leder en stor revolusjonær bevegelse, kan ikke vinne seier uten å beherske den revolusjonære teori, uten å kjenne historien, uten grundig forståelse av den praktiske bevegelsen.

Marx', Engels', Lenins og Stalins teori gjelder som riktig for hele verden. Men denne teorien må ikke betraktes som et dogme, men som rettleiing til handling. Man må ikke la studiet av marxismen-leninismen gå ut på utenatføring av rene formler, den må studeres som vitenskapen om revolusjonen. En må forstå ikke bare de slutninger i form av allmenne lov-messigheter som Marx, Engels, Lenin og Stalin har trukket som resultat av sitt allsidige studium av det virkelige liv og de revolusjonære erfaringer, men også mestre selve deres framgangsmåte og metode for å analysere og løse spørsmålene. Sammenliknet med tidligere har den marxistisk-leninistiske skoleringen i partiet vårt gjort en del framsteg, men den omfatter ikke på langt nær hele partiet, og nivået i skoleringen er slett ikke høyt. Vi har den misjon å stå i spissen for et folk på mange millioner mennesker i en kamp som i velde er uten sidestykke i historien. Derfor er det en påtrengende oppgave for oss at alle partimedlemmer grundig studerer den marxistisk-leninistiske teori - og denne oppgaven kan løses bare hvis vi tar oss alvorlig av den.

Jeg håper at det etter dette plenums møte i sentralkomiteen vil bli utfoldet en skoleringskampanje i hele partiet. Da vil vi få syn for om vi allerede virkelig har lært noe, og hvem som tilegner seg mer og grundigere lærdom.

Når det gjelder partiets tilførsel av kadrer som evner å lede arbeidet på de viktigste områdene kan det sies følgende: Hadde vi i partiet en 100-200 kommunister med en systematisk viten uten huller innenfor den marxistisk-leninistiske teori, og som mestret teorien riktig og ikke skolastisk, da ville partiets kampkraft høynes i veldig monn og påskynde seieren over den japanske imperialismen.

Den andre oppgaven innenfor skoleringsarbeidet består i å studere vår historiske arv og generalisere den ved hjelp av den marxistiske metoden. Vårt folk har en mangetusenårig historie, med sine særegenheter, det har skapt utallige verdier. Vi er ikke kommet lenger enn til begynnerstadiet når det gjelder å tilegne oss alt dette. Det moderne Kina er et produkt av hele den utviklingen Kina tidligere har gjennomgått. Vi er tilhengere av den marxistiske metode når det gjelder behandlingen av historien. Vi må ikke fornekte vår historiske fortid. Vi må trekke allmenne slutninger av hele vår historiske fortid - fra Konfutse til Sun Jat-sen - disse verdiene må bli en del av oss selv. Det vil være til stor hjelp for å kunne lede den nåværende store bevegelsen. Kommunistene er tilhengere av en internasjonal lære, marxismen, men marxismen kan ikke settes ut i livet med mindre vi tar vårt lands konkrete særegenheter med i regningen og verner om den bestemte nasjonale formen. Marxismen-leninismens store styrke består nettopp i at den står i uløselig samband med den konkrete revolusjonære praksis i ethvert land. For Kinas kommunistiske parti betyr det at en må lære å anvende den marxistisk-leninistiske teori på de konkrete vilkår som er til stede i Kina. Kommunistene er en del av det store kinesiske folk, de er kjøtt av dette folks kjøtt, - og hvis de behandler marxismen løsrevet fra Kinas sær-

egenheter, da blir det en abstrakt, impotent marxisme. Marxismen må følgelig anvendes på de konkrete vilkår som er til stede i Kina, slik at den i alle sine uttrykk ubetinget gjenspeiler det som er særegent for Kina, - en må altså lære seg til å anvende marxismen i samsvar med Kinas særegenheter. Det er oppgaven som hele partiet øyeblikkelig må forstå, og må løse. Vi må få bukt med sjoblongene fra "østenfor sol og vestenfor måne" og ikke befatte oss så mye med tomt og abstrakt ordskvalder. Dogmatismen må stuves ned i arki. vene, og vi må lære oss å bruke en frisk og levende kinesisk stil og farge - behagelig for øret og for øyet. Det er bare menneskersom ikke skjønner noe av internasjonalsmen som kører det internasjonale innhold fra den nasjonale form. Vi på vår side er for en intim sammenknytning av de to. I dette stykket gjør vi alvorlige feil som energisk må overvinnes.

Hva er særegenhetene ved vår nåværende bevegelse? Hva er lovmessighetene for den? Hvordan skal denne bevegelsen ledes? Alt dette er praktiske spørsmål. Hittil har vi ikke full kjennskap til den japanske imperialismen, og vi kjenner heller ikke Kina i fullt monn. Vår bevegelse er inne i en utviklingsprosess, foran oss ligger noe nytt, og noe nytt oppstår stadig. Det er en viktig oppgave å studere alle sider ved denne bevegelsen, studere den i dens utvikling; og denne oppgaven må vi stadig ha øynene festet på. Den som mener at han ikke trenger å studere dette med alvor og omhu, han er ingen marxist.

Selvtilfredshet er studiets fiende. Skal en studere noe på riktig vis, må en fremfor alt gjøre ende på selvtilfredsheten. Eller som det heter: "Lære selv uten å bli mett, lære andre uten å bli trett" - slik er det tingen skal gjøres.

(Oktober 1938)

OM SITATSTUDIENE I SUF.

"Studer formann Maos skrifter, følg hans lære og handle i samsvar med hans rettløiing". (Lin Piao).

1. Oppsummering av sitatstudiene.

Sitater fra formann Mao Tsetung blei studert i fylkesstyret i Oslo/Akershus SUF allerede i perioden 67/68, noe som brakte gode resultater. Sitater har på samme måte blitt studert i sentralstyret, inntil i vår, da man gikk i gang med SUF's grunnskoleringskurs. Også i sentralstyret førte sitatstudiene til gode resultater.

Omfattende sitatstudier blant mange kamerater i SUF kom først på sommerleiren '68. Disse studiene ga et godt grunnlag for omfattende og regelmessig bruk av sitatboka i hele forbundet. Men dessverre oppnådde vi ikke dette resultatet. Sjøl om vi i tida etterpå har hatt tilløp til slike studier på ulike plan i SUF, har sitatstudiene vært spredde og lite systematiske. Ikke en gang i sentrale komiteer var det inntil nylig skikkelige studier i Mao Tsetungs tenking. Dette har imidlertid nå retta seg slik at f.eks. sentralt faglig utvalg, Studieutvalget, Skoleutvalget, sentrale kadermøter osv. fast studerer sitater/artikler fra formann Mao på alle møter.

Grunnene til at sitatstudiene utover i Forbundet ikke har vært tilfredsstillende er flere. Den viktigste er at kameratene ikke har fått skikkelig grep på studiemetoden. Man har ikke studert med sikte på å løse problemer og debatten har ofte vært uten siktemål. Dette har sammenheng med at man har plukket ut noen sitater, mer eller mindre tilfeldig, og brukt disse til plattform for å diskutere alt mellom himmel og jord. Debatten har dermed blitt utflytende og man har ikke oppnådd de ventede resultatene.

2. Nødvendigheten av sitatstudier.

Den politiske situasjonen vi står i i dag er prega av stadig mer omfattende kamp, men derfor også av økende arbeidsbyrder. Dersom vi skal kunne greie å ta et fast grep om de voksende oppgavene, øke vår kampstyrke og styrke arbeiderklassens revolusjonære kamp, er det nødvendig å tilegne seg arbeiderklassens revolusjonære teori. Dersom vi ikke stadig skolerer oss i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenking og gjør framgang i studiene vil det praktiske arbeidet hope seg opp, vi vil ikke greie å løse viktige oppgaver - arbeidet vil kort sagt vokse oss over hodet. Uten å kombinere vårt arbeid og våre studier "på skapende vis", vil vi arbeide i blinde.

Videre er studiene nødvendige for vår politiske og ideologiske utvikling. Dersom vi ikke nøye passer på å forene vårt praktiske arbeid med marxismen-leninismen i vår tid; Mao Tsetungs tenking, og lar denne ideologien være rettesnor for vårt arbeid, vil vi snart utvikle oss til "praktikere". Da er ikke vegen lang til "praktisisme", reformisme og borgerlig ideologi. Vi må derfor være samvittighetsfulle med å tilegne oss den proletære ideologien og anvende den som rettesnor for vårt arbeid. Dette skjer på flere måter:

Den obligatoriske deltakelse i SUF's grunnskoleringsssirkel, sjølstudier av klassikerne, studier over viktige artikler av formann Mao og sist, men ikke minst: Studier av sitater fra Mao Tsetung. Dette siste er særskilt viktig i arbeidet med å tilegne seg Maos tenking, for som Lin Piao sier: "Erfaringene fra de brede massenes skapende studium og anvendelse av formann Maos verker i de siste få åra har vist at studiet av utvalgte sitater fra formann Mao med henblikk på spesifikke problemer er en god metode for tilegnelse av Mao Tsetungs tenking, en metode som fører til raske resultater". (Innleiing, sitatboka).

3. Metoder for studium av sitater fra Mao Tsetung.

Erfaringene viser at det er nødvendig å skille to former for sitatstudier fra hverandre.

a) Blant nye folk og kamerater som ennå ikke har kommet så langt i skoleringa bør en anvende følgende metode:

Man plukker ut en del sitater, som kan bidra til å belyse viktige ideologiske, praktiske og politiske problemer en står overfor og som en ønsker å studere. Studielederen stiller noen få, utvalgte spørsmål i samband med sitatene og problemet, legger disse fram til diskusjon og sørger for å konsentrere debatten. Eksempel:

Forståelsen for nødvendigheten av et revolusjonært marxistisk-leninistisk parti, SF/NKP's funksjon i denne forbindelse osv. er et problem som alle nye og uskolerte folk har behov for å trenge inn i. Man bruker da f.eks. sitater fra avsnittet om Det kommunistiske partiet i sitatboka: "Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen mot imperialismen og dens lakeier".

Er dette riktig? Stemmer det med vår situasjon? - Hva lærer de historiske erfaringene oss? Hva med f.eks. SF/NKP?

Hovedformålet med studier av denne typen er å hjelpe nye, uskolerte kamerater, sympatisører osv. til å gripe hovedpunktene i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenking. Og gjennom dette å hjelpe disse kameratene til å kvitte seg med borgerlige ideer og fordommer, som de fortsatt er i besittelse av. Sitatstudiene er i denne forbindelse svært viktige da de "gir raske resultater": De er derfor et viktig og nødvendig supplement til grunnskolerings sirkelen.

Videre skal sitatstudiene lære kameratene til å bruke sitatboka anvendt på konkrete problemer de står overfor i sitt arbeid, dvs. "kombinere arbeid og studium".

b) Blant mer erfarne og skolerte kamerater har erfaringa vist at det er riktig å tillegge en annen metode til studiet av sitater. Her er det meget viktig å følge Lin Piaos anvisning om å studere med "henblikk på spesifikke problemer... kombinere studium og anvendelse". Diskusjonen skal være målretta, og siktemålet må bl. a. være å løse oppgaver.

Man plukker ut sitater, deler av en artikkel eller en hel artikkel av Mao, som har nært samband med de problemene man skal ta opp til drøfting. Hovedhensikten blir da gjennom studiet av sitatene/artikkelen å trenge inn i og forstå det stoffet som legges fram. Man skal unngå å trekke inn for mange andre ting, holde seg til stoffet og konsentrere debatten. Man er på en måte "ideologiske dykkere" som har til oppgave å trenge ned i stoffet.

For å kunne oppnå dette, er det f. eks. ingen forutsetning at alle "skal si noe".

Denne metoden har vist seg å være svært fruktbar bl. a. i studier i sentralstyret, i sentrale utvalg, styremøter o.l. Om man på slikemøter tar opp arbeidet framover, f.eks. i Studieutvalget, så legges dagsorden opp slik:

Først på dagsordenen settes studier, man trenger inn i sitatene og anvender det en har lært under arbeidet med den videre dagsordenen.

SÅ ER DET TIL SLUTT Å HÅPE AT SENTRALSTYRETS VEDTAK OM STUDIER AV 13/6 GJENNOMFØRES PÅ ALLE PLAN I FORBUNDET.

TA ET FAST GREP PÅ SITATSTUDIENE!

SETT MAO TSETUNGS TENKING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!

POLITISK MILITÆRNEKTING ELLER POLITISK MILITÆRTJENESTE.

Innlederen foretok en marxistisk-leninistisk analyse av utviklingen i den politiske militærnekteaksjonen. Han vurderte først de progressive sider ved militærnekteaksjonen som var 1. at den innebar et brudd med passifismen og 2. at den har bidratt til å styrke klassebevisstheten og skoleringsnivået. Videre kunne aksjonen utnyttes til agitasjon og propaganda både i forbindelse med sivilsaker og straffesaker. Ved starten var dette hovedsida ved aksjonen og den var derfor riktig og progressiv.

Men der var også andre sider ved aksjonen. Disse dårlige sidene har etter hvert utvikla seg til å bli hovedsida i aksjonen. Spesielt viktig var det at aksjonen ikke fulgte masselinja. Vi lanserte en rein aksjonsparole før vi hadde agitert og propagandert for nødvendigheten av politisk militærnekte. Vi krevde at arbeiderungdom skulle gå i fengsel, med alt det medfører av dårlig økonomi osv. Dessuten hadde vi en tendens til å inn- ta en moraliserende holdning. "Dersom du avtjener NATO-tjeneste støtter du USA-imperialismen."

En kan hevde at vi tar utgangspunkt i massenes objektive behov, og det er fprsåvidt riktig, men vi neglisjerte de subjektive forhold. Og vi må ikke forlange at arbeidsfolk skal følge våre paroler før vi har drevet propaganda og agitert for dem. Masselinjen dreier seg ikke bare om å gå til massene, men å gå ut i massene og lære av massene.

Vi må begynne der massene står. Begynne med dagskravene. Hvis vi ikke går ut i massene vil vi ikke kunne gjennomføre en riktig linje.

Videre analyserte innlederen utviklingen av de forskjellige virkningene av aksjonen med hensyn på om de ennå er progressive. Han slo fast at inn- sikten ikke lenger økes ved politisk militærnekteaksjonen og at virk- ningen utad blir et ledd i mange saker og ikke er av så stor betydning som før. Politisk militærnekte har i løpet av siste året blitt innskren- ket til en "front" av marxist-leninister. Dette blir ikke bedre selv om propagandaen blir bedre. Når det gjelder sivilsakene kan en i mange til- felle ikke gjøre så mye mer. De borgerlige avisene kommer med en liten notis og våre egne organer når ikke så langt. Når det gjelder straffe- saker kan vi her drive en mye bedre og mer virkningsfull agitasjon og propaganda. Men vi skal huske at fengsler er det verste og minst egnede sted for å agitere og propagandere. Vi vil også bli robbet for kadre, særlig de eldre og mest erfarne.

Konklusjonen på denne analysen var at vi må slutte med rekrutteringen til den politiske militærnekteaksjonen fordi de negative sidene ved aksjonen er blitt hovedsida.

Så skisserte innlederen opp hva en agitator må gjøre. Dette er en vanske- lig oppgave og vi må legge mye arbeid i det. SUF'ere må opplæres til å agitere på moen og prinsippene for masselinja må følges nøye.

Vi må også ha klart for oss hva militæret er og vår agitasjon må ta sikte på å hindre at militæret lar seg bruke mot arbeiderklassen, ta sikte på å bryte gjennom og avsløre den fascistiske indoktrinering som militæret gir.

Vi har mange eksempler på at denne linja er den eneste riktige marxistisk- leninistiske linje i denne saka. Over hele verden står marxist-leninister for politisk militærtjeneste. Om en skulle oppnå å bli sparket ut av militæret venter en hel masse oppgaver utenfor også.

Omlegginga til den nye linja blei av innlederen satt fram i en slags forslag til vedtaks form.

Landsmøtet vedtar at linja vi skal følge, forandres fra politisk militær- nekte til politisk militærtjeneste. Vi må begynne langsomt å forberede inntreden i militæret for fullt. SUF'erne opplæres til agitasjon på moen. Sentralkomitéen avgjør når omlegginga skal finne sted.

Vi må støtte de som går i fengsel, også folk utafor SUF som nekter. Men vi skal ikke drive verving, vi må propagandere for å føre kampen opp på et høyere nivå.

ANGÅENDE DEBATTEN OM AGITASJON OG PROPAGANDA.

I "Revolusjonens Røst" nr. 2 er det et referat fra møtet og debatten om agitasjon/propaganda. Avsnittet om forholdet mellom SUF og frontene i denne sammenhengen er dessverre blitt misvisende gjengitt og argumentasjonen er blitt satt på hodet. Dette skyldes utvilsomt blant annet uklart prat fra min side, men siden mange kamerater har forstått hva jeg mente må noe av ansvaret falle på referenten.

Referatet sier følgende: "En kamerat pekte på at vi må være forsiktige med å kjøre ut SUFs linje i spørsmål som frontene tar opp fordi dette kunne skremme progressive ikke-SUFere i fronten." (sitat slutt). Dersom noen i debatten hadde sagt dette ville det avgjort være grunn til å kritisere og avvise det. Men ingen sa noe sånt. For mitt vedkommende sa jeg omtrent det stikk motsatte - og konklusjonen var jo nettopp at SUF må legge hovedvekten på propagandaen i denne sammenhengen, med andre ord nettopp kjøre ut SUFs linje - forklare denne innad i fronten og utad. SUFs oppgave i fronten må jo nettopp være å forklare sammenhenger som andre kamerater ikke ser eller der de tar feil og derved utvikle fronten politisk.

Hvilket problem var det så jeg tok opp? Jo, følgende: SUF må ikke i for stor grad kjøre frontens linje utad i SUFs navn. Altså: SUFs agitasjon og propaganda bør stort sett si noe mer enn det fronten kan si (fronten har en begrenset ramme). Ellers kan SUFs agitasjon komme til å bli ført på bekostning av fronten. Progressive kamerater blant ikke-SUFere vil selvfølgelig ikke bli skremt dersom man gjør denne feilen (ordet "skremme" blei forøvrig ikke brukt i debatten), men disse kameratene kan oppfatte det som om SUF svikter fronten ved i for stor grad å ta opp saker utenom fronten som passende kunne vært tatt opp av fronten. Dette kan utvikle seg til å bli et brudd på masselinja. Enda viktigere er det at dersom SUF lar initiativet i front saker gå gjennom SUF og ikke gjennom fronten, vil fronten miste initiativet, opportunistiske elementer vil kunne overta ledelsen og fronten vil bli ført på villspor eller visne hen. Det er nettopp i denne sammenhengen at setninga "Et sterkt SUF er forutsetninga for en sterk front" får mening - nemlig ved at SUF leder fronten blant annet ved at SUF fremmer initiativ i front saker gjennom fronten. En annen sak er hvis frontarbeidet ligger nede, da må SUF drive en intens agitasjon for å få frontarbeidet i gang igjen.

Det som her er sagt er ikke ment som annet enn å peke på en fare som vi må være oppmerksomme på dersom vi skal unngå feil. Det er bare i hver enkelt konkret sak at man kan avgjøre hva som er riktig og hva som er feil linje i dette spørsmålet.

Til slutt: Det vil være en bra ting om de som lager referat av debattene sjekker med deltakerne i debatten hvis det er noe som er uklart. Det er viktig at kameratene blir riktig referert og at eventuelle uklarheter i diskusjonen kan bli klargjort i referatet. Det vil også være en bra ting om de som holder innlegg - særlig kanskje meg sjøl - uttrykker seg så klart som mulig. Men folk er nå en gang utrusta med mer eller mindre gode evner i så måte.

HOVEDOPPGAVENE I SKOLEARBEIDET

Referat av Helge Ø s innledning:

1. Oppsvinget i elevbevegelsen er et resultat av to ting: For det første er den et resultat av krisa i kapitalismen. Med silte på å øke utbyttinga og undertrykkinga av arbeidsfolk, har kapitalen gjennom sin stat gjennomført effektivisering, rasjonalisering og en ideologisk offensiv i skolen. Elevene er blitt hardere pressa, og motstand mer resolutt undertrykt. For det andre har marxist - leninistenes agitasjon og propaganda lagt det subjektive grunnlag for elevbevegelsens frammarsj.
 2. Elevbevegelsen er klassekamp både innad (kamp mot karrierister og folk som vil utnytte bevegelsen for gruppeinteresser) og utad (kamp mot monopolkapitalens skolesystem og dets lokale tyranner): Arbeiderungdommen utgjør kjerna i bevegelsen men de vil gruppere om seg det overveldende flertall av elevene, som utdanner seg for å tre inn i lønnsarbeidernes rekker og som undertrykkes av det borgerlige skolesystemet. De vil også få med seg lærerne flest, som står i en ytterst vanskelig stilling pga. kapitalens krav til skolen, bla. rasjonalisering i forbindelse med 5-dagers uka.
- På den andre sida står monopolkapitalen, dens stat og skolebyråkrati og elevbyråkratiet. Dette er hovedmotsigelsen i skolen.
- Elevbevegelsens strategiske mål er dermed gitt som den proletariske revolusjon. Elevbevegelsen må smette sammen med og samordnes med hele folkets kamp mot monopolkapitalen under det proletariske partiets ledelse.
3. Elevbevegelsens taktiske hovedoppgave er kampen mot reglementet. Dette fordi - de nazifascistiske reglementene og bruket av dem er den største truselen mot elevenes borgerlig-demokratiske retter og utviklinga av interessekampen.
- Tidligere har nok det samlende punktet i kampen vært kampen mot reglementet, men vi stilte ikke bevisst noen hovedoppgave, og dette satte utviklinga av bevegelsen tilbake.
4. Feil som har blitt gjort:
 - a) Aksjonisme. "Får vi igang en aksjon, så løsner det." F.eks. oppstartinga av veggavisdebatter, uten agitasjon på forhånd for hvorfor slike debatter må startes. Etter en slik forhasta aksjon som mislykkes, brer mismotet seg.
 - b) Å stikke SUFs eget standpunkt under stol. Dette har blitt gjort dels av rein liberalisme, dels pga. en feilaktig teori om forholdet mellom SUF og fronten. F.eks. blei bladet "Til kamp" gitt ut under falsk navn. Sjøl når man har gjort sakene i SUFs navn, har det ikke blitt gjort ut fra Mao Tse Tungs tenking.
 - c) Liberalisme når det gjelder å kjøre ut forbundets meninger innad i fronten. En har søkt å bevare en innbilt enhet uten kamp.
 5. Formene for SUFs agitasjon og propaganda i skolearbeidet:

Hovedoppgava for elevbevegelsen må gjennomsyre agitasjonen og propagandaen.

 - a) Klassekampen må spres på hver eneste skole hvor vi har folk til dot.
 - b) Ungsosialisten må også selges (Tron Ø nevnte i debatten at en omlegging av Ungsosialisten i retning av mye skoleagitasjon var mulig, og det vil influere på prioriteringa her.)
 - c) Skoleavis for SUF, i en del for Oslo, en del for resten av landet, eller flere deler.
 - d) Agitasjon på skolen med løpesedler og stensiler. Det er en viktig del av forbundets agitasjon på skolene. Løpesedlene behøver ikke bare gå på aksjons-paroler men også agitatoriske og propagandistiske paroler, og en proletær linje må komme klart fram i løpesedlene.
 - e) Den muntlige agitasjon og propaganda - i klassen, i friminutter, og møter.
 - f) Eksterne studiesirkler.
 - g) Sentralt skoleutvalg + agitasjons- og propagandautvalg må utvikle praksisen med landsomfattende brosjyrer og løpesedler som streker opp hovedoppgavene. Ei slik må komme tidlig på høsten.

Agitasjon og propaganda er den eksterne hovedoppgava i skolearbeidet i SUF.

Tidligere har vi nærmest sett organiseringa av interessekamporganisasjoner som den altoppslukende hovedoppgava. Dette har satt arbeidet vårt tilbake.

6. Fraksjoner. Hvorfor trenger vi fraksjoner? Mao sier: "Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et partiusgm. bygger på den marxistisk - leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk - leninistiske revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier." Mao peker her på at foruten folkemassenes front, er den kommunistiske organisasjonen som massenes organiserte fortropp en absolutt nødvendighet for å løse oppgavene.
- "Uten et sterkt SUF, ingen sterk front."
- Dette innebærer å styrke forbundet på hver skole, skolere i Mao Tse Tungs tenking og rekruttere ny kader. SUFerne på hver skole må organisere seg i en fraksjon som følger den demokratiske sentralismen og innordnes i hele org-, som driver studier (særlig sitat - studier), utgjør et ekte ledende senter i elevbevegelsen osv.
- Hovedoppgava for fraksjonen er studier.
7. Separatisme i elevbevegelsen må bekjempes særlig i tida framover. Både en politikk som setter utdanningsgruppene opp mot hverandre, og en politikk som setter arbeidere og elever opp mot hverandre må bekjempes.
8. Det innskjerpes plikten til å rapportere regelmessig til sentralstyret om skolearbeidet.

Fra debatten (referat ufullstendig): En debattant framheva at arbeidet på en skole der skolearbeidet har ligget nede, eller hvor det er en eller to-tre SUFere, må gå ut på å danne en fraksjon som et første vilkår for å komme videre, ved agitasjon og propaganda, massearbeide og organisering. Dvs. knytte til seg de mest framskredne elementer først, og med grunnlag i dem heve nivået hos de mellomliggende.

Erfaringa fra Trondheim var også at aksjonismen hadde gjort skade, og at oppbygginga av et klassenett var en forutsetning for større aksjoner.

Av saker fra Trondheim blei nevnt at olovona gikk mot fem-dagers-uka, og ei sak med at elevene nå må betale for skolebøkene.

E.L. rapporterte om de fascistiske metodene som tas i bruk for å hindre SUFere og progressive i å komme inn på læreskolene, og fortalte om foreldremøter som hadde reagert mot samfunnslærebøkene framstilling, bl.a. av rasjonalisering.

VÅR POLITIKK OVERFOR NGS

Seminarer for gymnasiaster og ungdomsskoleelever om endel sideordna oppgaver i skolearbeidet kom i praksis til å ta opp bare spørsmålet om NGS.

NGS er en borgerlig organisasjon. Med den politiske linja den fører ut - f.eks. å sette lærere og elever opp mot hverandre, bekjempe SUF osv. - er den en hindring for elevbevegelses frammarsj. NGS forsøker dels å vri elevbevegelsen i reaksjonær, separatistisk retning, dels å holde den nede og bekjempe den direkte. Folgelig må en sørge for å avsdøre NGS, slik at dens reaksjonære opplegg blir avvist av elevene og ikke gjør noen skade.

Metoden for å gjennomføre dette, er i hovedsak å føre en åpen agitasjon mot NGS, dels utenfra, dels ved hjelp av de organer vi kan utnytte innfor NGS sjøl. På den måten kan elevene mobiliseres til kamp mot NGS. Og først når flertallet av elevene forstår at NGS er skadelig, kan NGS knuses.

Om vi satte mye krefter og tid inn på å overta NGS, ville vi ha forholdsvis lite igjen for det. Departementets pengestøtte ville falle bort, og NGS har ikke skikkelige kontakter med elevene, men bare med elevrådsformennene, som ofte er kontrollert av skoleledelsen. Den byråkratiske organisasjonsforma er sjølsagt tjenlig for den borgerlige politiske oppgava NGS har. Den er ikke tjenlig for oss. Utvikling av pampevesen, byråkrati, korrupsjon osv. skaper et reaksjonært elevbyråkrati som støtter seg fullt på kapitalen.

Om vi derimot forsøkte å svekke NGS ved å splitte NGS fra departementet og de kapitalinteressene som støtter NGS (Akers Sparebank osv.), ville dette være vanskelig. Departementet trenger sårt til en organisasjon som kan utgi seg for å representere alle elevene, slik at de kan snakke om at elevenes demo-

stiske retter er ivaretatt ved å jobbe innfor denne organisasjonen, osv. Kapitalinteressene vil heller ikke være lette å skremme vekk fra å støtte NGS.

Den hovedlinja som står tilbake, er å isolere NGS fra elevene, frata den all støtte hos elevene ved å føre ei åpen agitasjonslinje. Den bør føres innfor NGS og DU, fordi: a) boykott av disse org. for massene forstår betydninga av det, er venstreavvika. Gjennom konkrete saker må massene bli klar over at den "parlamentariske vegen" ikke fører fram. b) NGS' landsmøte, f.oks., kan utnyttes til agitasjon.

Det er da viktig at vi unngår å bli identifisert med NGS. Vi må derfor aldri opptre som talsmann for NGS, men alltid som talsmenn for elevene, mot NGS, samme hva for verv vi har.

Straks i høst må vi ta sikte på å få valgt SU'ere eller andre progressive til NGS' neste landsmøte som er villige til å føre kampen for elevene, mot NGS på denne åpne måten på landsmøtet.

HUSK! Arbeidet med NGS er ei sideordna oppgave. Det kan ikke løses riktig om ikke hovedoppgava i skolearbeidet løses. Det må droppes hvis det tar tid og krefter som må til for å løse hovedoppgava!

Hva kan tjene som kriterium for at et ungt menneske er en revolusjonær? Hvilken målestokk skal en bruke når det gjelder et slikt ungt menneske? Det fins bare ett kriterium, nemlig om han er villig til eller ikke villig til å smelte sammen med arbeidernes og bondenes brede masser og om han gjør det i praksis. Hvis han er villig til å gjøre dette og også faktisk gjør det, da er han en revolusjonær; hvis ikke, er han en ikke-revolusjonær eller en kontra-revolusjonær. Hvis han idag vil slutte lag med arbeider- og bondemasse, så er han i dag en revolusjonær. Men hvis han i morgen ikke vil gjøre dette, eller går inn for å undertrykke det jevne folk, da er han allerede blitt en ikke-revolusjonær eller en kontra-revolusjonær.

- MAO TSETUNG -

REFERAT FRÅ STUDENTSEMINARET

Diskusjonen delt i 4 områder:

- 1) Klasseanalyse av studentmassen
- 2) Indre og politisk konsolidering av studentlaga
- 3) Hovedoppgavene (eksternt) neste semester
- 4) Taktikk

1. Klasseanalyse av studentmassen.

T.Ø.: Klasseskillet går tvers gjennom studentene. De fleste studentene gjennomgår en proletariseringsprosess i løpet av studietida. Disse har ofte en småborgerlig bakgrunn, men ender som proletarer. På den andre sida har vi klassefienden som består av folk som ved arv eller oppkjøp er monopolkapitalens lakeier. Disse sammen med karrierejegerne (a la Linne Eriksen) utgjør kjernen av de reaksjonære blant studentene. Universitetene i dag gjennomgår rasjonalisering, storborgerskapets studentikose universitet blir fortrent av studentfabrikker som skal fabrikere velutdanna akademisk arbeidskraft billigst mulig (Ottosen-komiteens innstillinger) Universitetslærerne faller til begge sider. Noen er monopolkapitalens trofaste håndtlangere, mens andre inntar progressiv holdning til mange saker. Det sterke småborgerlige innslaget blant studentene gjør at studentmassen på mange måter er tilbakeliggende. All slags rare ideer har lett for å festne seg, slik som Gorz, Habermass, Marcuse m.m. Studente har lett for å akseptere borgerlig historie m.m. p.g.a. manglende erfaring og motforestillinger. Det forklarer hvorfor SFU idag bare har fotfeste på Universitetet i Oslo - foruten i Stavanger.

Bjørn E: Klassetilørigheten blant lærerne må ses i sammenheng med tradisjonene innen universitetsmiljøet. Universitetet har lenge vært verna fra klassekampen og liberale ideer har hatt stort spillerom. Er ikke direkte utnyttat, ingen fare for å miste jobben etc. I dag vokser det fram lærere som er byråkrater innen statsmaskineriet, men samtidig blir også de utsatt for en viss rasjonalisering.

Bright K: Behov for en sammenfatning av vår analyse av studentmassen og universitetene i et hefte til massespredning.

Je: I Bergen trekkes flere unge lærere med i arbeids-studiegruppene.

Hc: Av studentene i Bergen kommer iflg. undersøkelser ca. 60 % i Bergen/Hordaland-distriktet fra småbruker/fisker-familier. Gorz' teorier har stor betydning for bevisste revisjonister. KU/NKP større tilslutning enn SF.

H: Liten tro på SUF-rekruttering fra universitetslærere, de vil ikke bli ansatt. UV-folk, Linne Eriksen-typen tiltrekkes av universitetsjobber og får dem. Må ha solid studentopposisjon for å bakke opp SUFere som lærer.

B.K1: Filosofisk institutt i Bergen for revisjonistiske tanker. Kan være progressive i enkeltsaker. Når det gjelder fagkritikk står SUFerne svakt; kom tydelig til uttrykk under kritikkuka i Bergen.

B1: Klasseforholda ved lærerhøyskolen er at mange kommer fra landsbygda, studiet er ikke stramt strukturert. Studentene er ofte liberalere, få reformister og revisjonister. Venter oppsving i arbeidet til høsten da flere SUFere begynner.

2. Indre organisatorisk og politisk konsolidering av studentlaga.

Og : De resterende laga har slept etter resten av SUF. Eks. SUF-stud i Oslo. I Trondheim er studentlaget bygd opp av folk utenfor universiteta. Mange innafor laget er ikke m-l-ere, ei sak Trondheim må ordne sjøl. I Bergen er det ikke SUF-stud, men et avansert Sos-stud. Splittelsen ifra SF gikk gjennom SUF-stud etter klassemessige kriterier. Karrierister, 2.generasjons MotDagister (ett unntak) ble vi kvitt. Det gamle SF-stud dreiv tidligere som det eneste lag innen SUF med systematisk feilaktig skolering. Folka må fornyes fra topp til bunn. SF-stud før et kjempelag som ingen hadde oversikt over. Celleinndelinga var riktig. Et steg videre må være obligatorisk M-L-skolering og arbeidsplikt. Dette for å få sjalta ut folk som er ubrukelige.

B : De feilaktige tendensene i Trondheim må sees i sammenheng med at M-L-erne er av ny dato på universitetet. Må prioritere kampen mot feilaktige ideer i tida framover. Har ennå ikke begynt studier i M-L-sirkelen. Liten oversikt over medlemmenes politiske karakter. Hovedoppgave i å skolere opp en skikkelig kader.

H : La fram en politisk plattform som førte til damnelsen av SF-stud og Kom-stud. Har drevet studier i M-L siden våren 1968. Celleinndeling i fjor høst, men fungert tildels dårlig. Laget består nå som M-L-arbeidsgruppe i Bergen.

T.Ø : Må passe på så studentlaga ikke utvikler seg fra revolusjonistiske prateklubber til kommunistiske prateklubber, men må bli skikkelige kamporganisasjoner. Studentene overvurderer lett seg sjøl når det gjelder studiene. Må derfor legge vekt på praksis (arbeidsplikt). Riktig å tappe studentlaga for å bruke kadre i andre deler av organisasjonen. Studentene som gruppe skal ikke være ledere av SUF, men ved- og vannbærere for organisasjonen.

S : SUF-stud nå delt opp i celler og har en organisasjonsstruktur som muliggjør tillempeinga av den demokratiske sentralismen som er forutsetninga for at studentlaga kan bli en kamporganisasjon. Sammen med konsolidering og utrenskning innad må vi føre kamp utad mot revisjonisme og reformisme. Må se opp for småborgerlige tendenser som anarkisme. "Svart Fane" utgitt ved Universitetet i Oslo.

V.V : Har mye å lære av Clarté når det gjelder konsolidering og utrenskning. Rebellbevegelsen i fjor vår og sommer raserte den gamle organisasjonen. Nå har de bygd opp en ny enhetlig organisasjon som har drevet studier i M-L.

E : Oppdragelsen av ny kader er viktig for å konsolidere studentlaget. Må foreta utvelgelser av de mest framskredne til å lede cellene.

3. Eksterne hovedoppgaver i studentpolitikken.

E : Må kjøre ut ny kamp mot Ottosen-komiteen, at den ikke har blitt stoppa. Ta fatt i de små "reformene" som fremmes som snikinnføring av Ottosen-komiteen. Må koordinere kampen i Oslo/Bergen og Trondheim. Det samme gjelder aksjonen mot momsens. Viktig å avsløre SF-Allden i Studentersamfunnet. Det er galt å trekke oss ut.

T.Ø : Se hovedoppgava i studentpolitikken i lys av masselinja og ut fra analyse av hovedmotsigelsen. Har gjort store feil i kampen mot Ottosen-komiteen tidligere p.g.a. at vi var svake organisatorisk og politisk. Våren -68 sterk motstand mot Ottosen-komiteen, men vi var ikke på høyden når det gjaldt analysen og måten å drive propagandå på. Er i ferd p.g.a. tildels store feil å begå samme feil som Paris-kommunardene (fra Marx). Blei knust p.g.a. mangel på enhet, reaksjonen

knuste skrittvis kvartal for kvartal. Hvis studentene ikke er bevissø gler Ottosen først gjennom på de tilbakestående fakultetene, for så å ringe inn de mest militante studentene og tvinge dem med i rasjonaliseringa. Må legge stor vekt på agitasjon og propaganda. Det viktigste for oss i kampen mot momsens er at den er at skjæringspunkt der studentene og arbeiderne i ei sak ser sine felles interesser. I studentersamfunnet må vi klart definere hva vi ønsker å gjøre der. Må bort fra alliansepolitikken med reformistene, likeledes vokte oss for parlamentarisme. Brudd på masselinja å overlate 500-1000 studenter til SF-indoktrinering fra Allden-klikken. Savner en analyse av de korporative studentorganisasjonene (ST, NSU). Boykottlinja har slått i gjennom, men har ikke vært skikkelig agitert for.

Sl : Institutt-demokratiproblematikken må sees i sammenheng med Ottosen-komiteens rasjonaliseringstiltak, linja på dette feltet også vært uklar. Ottosen-komiteen også et rasjonaliseringstiltak for monopolkapitalen der student-arbeider parolen må kjøres ut.

Us : Ikke kjørt ut boykottlinje av ST, men den har glidd inn av seg sjøl. Gjennom de sakene ST har tatt opp, semesteravgiftsøkning, valgordningsreglement, har ST isolert seg sjøl. Må gjøre en skikkelig oppsummering av vårens arbeid til høsten, slik at boykotten kan bli effektiv. I forrige semester blei det lagt fram Ottosen- "reformer" på en mengde institutter. Mangel på helhetssyn gjorde folk usikre, men vi har nå et bra utgangspunkt for å kjøre ut en kampanje. Har et problem med de som er mot Ottosen-komiteen på et "kritisk" og "fritt" grunnlag.

T.Ø : Fagkritikk: har latt det ligge, det var riktig da vi ikke var godt nok rustet. Må arbeide mer med dette spørsmålet. Oppsving i årskiftet, baa en del aksjoner. FSF og SUF innen FSF leda kampen på en effektiv måte. Måtte ta opp felles problemer, her kommer Ottosen-komiteen inn.

Hc r: Dårligere forhold for kjendiser i Bergen. Filosofisk institutt utøver stor innflytelse. (Skirbekk o.l.) Blir oppgaven når vi skal bekjempe reformismen i Bergen å bekjempe disse folkas ledelse. (Utgå instituttblad, diskutere på forelesningene). Fins ikke konservative igjen i Samfunnet i Bergen. Kan ikke fortsette med Samfunnet slik det er nå, føre det ut av studentmiljøet og inn i aksjoner.

Eg : Riktig med boykott av ST. Kan ikke få flertall i ST pga representasjonssystemet. Demest tilbakeliggende og reaksjonære har uforholdsmessig stor innflytelse.

Sk : Kritisk seminar-folk: overfor disse må vi ha ledelsen i FSF. De vil kjøre seminarer, dette må hindres. Parolen i Oppbrudd (Arbeiderklassens frigjøring er forutsetninga for et fritt universitet) må brukes i agitasjonen mot Ottosenkomiteen. Erfaringene fra i vår viser at det er aksjonsenheten i studentmassen i kamp som oppnår noe, ikke elite-diskusjoner a la filosofi-uka.

B.Kl : Problem i Bergen: ingen i SUF har god greie på Ottosen-komiteen. Har folk med innsikt som sitter på gjerdet. Hvordan propagandere M-L på universitetene? Må sette Ottosen-komiteen inn i en sammenheng. Vi har ikke kommet med skikkelig analyse utad. Vi undervurderer kanskje fagkritikken, det er jo her det borgerlige innholdet i universitetene kommer tydeligst fram.

3. Taktikken.

Ed : Fellesaksjoner, hvordan kjøre ut, hvordan legge grunnlaget for forståelse av dette blant studentene, fraksjon i frontene.

VIS REVOLUSJONER DISIPLIN!

I forbindelse med debatten om "politisk militærnekting eller politisk militærtjeneste" blei det understreka av S. A at det var svært viktig at denne debatten og konklusjonene vi kom fram til ikke må komme ut. Dette er ei svært viktig sak som alle leirdeltakerne må merke seg. Ingen utafor SUF har noe med SUFs interne debatter. Dette er noe som ikke bare gjelder denne debatten, dette er noe som gjelder alle debattene. Leirdeltakerne må derfor være varsomme med hva de sier når andre kan høre etter. Leirdeltakerne må ikke sitte på kaféer etc. og prate høylydt om debatter og vedtak. Leiravisredaksjonen vil også understreke at leiravisa er et INTERNT dokument. Den må tas spesielt vare på, den må ikke glemmes igjen slik at den faller i hendene på fiender av SUF. Alle kamerater må i disse spørsmålene vise stor varsomhet, de må sørge for at det hersker revolusjoner disiplin og på den måten styrke Forbundet og dermed hjelpe SUF til å bli en virkelig kommunistisk ungdomsorganisasjon.

A.L.

Referat fra studentseminaret forts. fra förrige side.

- T.Ø** : Hovedmål: å knytte til oss den store gruppa av progressive studenter. Kanskje 1000. Følger av og til oss, SFu eller liberalerne. For å lede disse folka må vi først konsolidere oss sjøl. 2 1/2 metoder:
1. Utvide agitasjon og propaganda. Publisere artikler med materiale om studentenes kår, dessuten agitasjonsflak. Skille mellom agitasjon og propaganda. Selge Klassekampen.
 2. Fronten (FSF). Effektivt apparat som fagforening. Forutsetter fraksjonering gjennom cellene for linja nå, "Ottosen-komiteen er ikke stoppa", og materialet om studentenes kår som er samla i sommer bør først kjøres ut gjennom SUF-stud (Oppbrudd) for så å ta det opp til diskusjon i FSF, og så kjøres ut gjennom fronten. FSF må utvikle sitt eget agitasjonsapparat.
 3. Må beholde ledelsen i det anti-imperialistiske arbeidet, spesielt i demonstrasjoner der det er lett å mobilisere studentene.

STUDENTPOLITIKK: TIL SPØRSMÅLET OM PENSUM.

På studentseminaret (på tirsdag) sa en del kamerater omtrent følgende: (Slik vi oppfatta det):

I kampen mot Ottosenkomiteen går noen liberalere inn for fritt pensum. Dette er fæle greier, som vi må ta avstand fra, fordi:

- 1) Når vi driver pensumkritikk, vil vi ha vekk fæle bøker. Å få vekk fæle bøker kan ikke forenes med fritt pensum.
- 2) Dersom vi får kjempa gjennom at almannamøtene må bestemme pensum (riktig parole) og vi så får flertall på almannamøte for å nekte konservative studenter å studere Mein Kampf, så lar det seg ikke forene med "fritt pensum".

Vi mener dette er uriktig. Slike spørsmål må vurderes konkret. Hvordan er situasjonen?

- 1) Flertall på almannamøtene for å nekte de konservative studentene å lese visse bøker, er svært langt vekk.
- 2) Proletariatets diktatur er sjølsagt enda lengre vekk.
- 3) Gjennomføringa av ei ordning med at flertallet på almannamøter fikk retten til å forby studentene å lese visse bøker i pensum, ville i dag trolig bli ei formaldemokratisk ordning som borgerdiktaturet brukte for å hindre oss i å inkludere Lenin, Stalin og Mao i pensum (der dette er mulig).

Til dette kan innvendes: Retten til å studere Mao osv. er likevel ingenting verd i dag, fordi det ikke eksamineres i dette (og takk og pris for det - med borgerlige undervisere). Svar: Dette er riktig, men det vil også gjelde all annen progressiv litteratur som man får inn i pensum. Eksamineres det i den, så blir den forvrengt. Kan den ikke forvrenges, så eksamineres det ikke i den.

Så lenge borgerdiktaturet hersker, er det derfor uriktig av oss å kjempe for de borgerligdemokratiske rettighetene - inklusive konservative studenters rett til å lese tull i pensum, bare vi får rett til å lese bra saker. I alle fall på det nåværende stadiet i kampen.

Et og co. kan besvare denne på veggen, der den egentlig skulle hengt. Den er nemlig en forsinka veggavis. Altså undertegner vi oss også

To rodegardister.

HAR VI FOLK SOM KAN TEGNE I LEIREN?

Formann Mao stiller parolen om at vi må stole på egne krefter. Dette gjelder sjølsagt også på kulturens område.

Politisk karrikatur er et viktig middel i klassekampen, som vi ikke bør forakte. Har vi folk i leiren som kan lage politiske karrikaturer? (Vi har med bakgrunn i tidligere år visse mistanker om det). Da bør vi også få det fram i lyset.

Vi oppfordrer folk til å lage politiske karrikaturer - f.eks av kapitalister, imperialister, revisjonister, sosialdemokrater, SF-ere, Bygstad-Kopreitan-Svein Johansen og andre klassefiender - og levere dem til oss eller henge dem opp på veggen i veggavisbrakka.

Folk som mener de har gode idéer til tekster bør vi henvende seg til redaksjonen.

La oss vise at marxist-leninister kan alt - også frambringe politiske karikaturer "over natta" !

RED.

Erfaringer fra fjorårets aksjonsdag.

Først litt om selve opplegget.

Ved fjorårets aksjonsdag var det lagt særlig vekt på den anti-imperialistiske propagandaen. Det var laget en spesiell løpeseddel om NATO, og også i Kjell Bygstad's tale på torvmøtet om kvelden var det denne "forsvars"alliansen som var hovedtemaet. - Dette opplegget kunne for så vidt ha vært vel og bra, hadde bare ledelsen i aksjonen lagt vekt på å sette det i sammenheng med norske forhold som en vanlig arbeider er opptatt av, og ikke latt det bli hengende i løse lufta som moralistisk preik. Men nettopp dette var det som skjedde for en stor del. På grunn av for slapp planlegging kom det fram en god del av "arvesynda" fra atomtogenes tid i begynnelsen av 60-åra. At det skulle spire og gro noe skikkelig revolusjonær bevissthet blant arbeidsfolk etter et slikt opplegg, er lite trolig.

Dessuten var det flere alvorlige mangler i selve den praktiske gjennomføringa. Her var det også ledelsen som måtte stå ansvarlig for det meste. Det burde bl.a. ha vært en selvfølge at leirkomiteéen alt tidlig hadde tatt kontakt med de lokale komitéene i det antiimperialistiske arbeidet for å få råd og veiledning og konkrete opplysninger. Hensikten med aksjonen måtte jo være å styrke disse komitéenes arbeid etter at aksjonen var gjennomført. Men dette var ikke gjort, heller ikke egne undersøkelser i marka av noe slag. Det hele måtte derfor bli mye av et slag i blinde.

Dessuten manglet det en del på god revolusjonær disiplin blant selve aksjonsdeltakerne. Her skal nevnes én av de feil som ble gjort: ofte kom aksjonsdeltakerne i diskusjon med den lokale befolkninga, noe som selvsagt var mye av hensikten med aksjonen og derfor vel og bra. Men under diskusjonene ble SUF'erne ofte alt for aggressive, noen ganger hendte det tilmed at arendalitter som var litt trege i den politiske oppfattelsesevne, rett og slett ble omringet av 20 - 30 SUF'ere som fyrte løs i rene kval og drep-stil. Noe av årsaken til dette lå også i selve opplegget. Fordi en klar målsetting med aksjonen manglet, fantes det heller ikke noen klar linje for hvordan en skulle behandle de motsetninger som ville oppstå under konfrontasjonen med den lokale befolkninga. Derfor kom en del i skade for å behandle motsetninger innen folket som motsetninger mellom folket og fienden.

Formålet med aksjonsdagen i Arendal og omegn 14/8 1969.

Kort sammenfattet er formålet med aksjonen følgende:

1. Spredning av propaganda og agitasjon.
2. Innsamling av opplysninger som er av betydning for det framtidige arbeidet i området.
3. Oppnå kontakt med progressive evt. sosialister som kan gjøre arbeid for oss eller være til nytte på annen måte i tida framover.

Litt om forutsetninger og begrensninger for aksjonen.

Det er et beklagelig faktum at SUF-laget i Arendal allerede for et år siden opphørte å fungere på en skikkelig måte. Dette har hatt avgjørende betydning for aksjonen på to måter:

a) Området her er generelt langt mer tilbakestående enn hva ellers er vanlig. Nesten ingen ting av vår propaganda fra sentralt hold er blitt spredd i området, langt mindre er det tatt noe lokalt initiativ for å fremme klassekampen. Hverken Ungsosialisten eller Klassekampen er blitt solgt, brosjyrer og løpesedler er ikke delt ut. I den aller ...

siste tida er det noen få SUF'ere, som har jobba her i ferien, som har gjort tapre forsøk på å ta igjen det forsømte. Likevel ligger utviklinga langt tilbake, og det setter selvsagt sine grenser for hva som er mulig å oppnå gjennom en slik aksjon.

b) En stor del av det praktiske arbeidet for forberedelsen av denne aksjonen burde naturlig ha blitt utført av det lokale SUF-laget. Når så dette ikke har eksistert, måtte dette arbeidet bli gjort fra sentralt hold. Det er klart at folk som ikke kjenner de lokale forholda så godt, ikke er i stand til å gjøre slikt arbeid tilfredsstillende. Derfor er de data som er samlet inn fra dette området svært skjematisk og på en måte "livløse". Av denne grunn har det også vært svært vanskelig, for ikke å si umulig å utarbeide noe skikkelig agitasjonsmateriale. Hovedvekta i det materialet som blir spredd er propaganda.

Men nettopp denne aksjonen må skaffe oss nye opplysninger som kan sette oss i stand til nye framstøt etter at denne aksjonen er over. Å knytte til seg progressive kontakter er i denne sammenheng svært viktig. Så får vi håpe at aksjonen legger grunnlaget for et nytt, skikkelig SUF-lag i distriktet, evt. også en sosialistisk arbeids- og studiegruppe.

Et par råd.

Studer de feil som ble gjort under fjorårets aksjon, forsøk å unngå disse denne gangen.

Opptre høflig og kameratslig overfor arbeidsfolk på bedriftene og ellers, ta for all del ikke en nedlatende og belærende tone. Skulle noen bli utsatt for utskjelling eller andre vondord, så bruk overbevisningens metode for å få folka til å endre syn.

Skulle det hende at noen ble utsatt for angrep fra bedriftsledelsens representanter, er det klart vi tar en annen holdning overfor dem. Det er liten vits i her å gi seg ut på lange diskusjoner. Opptre fast og uredd, legg ikke skjul på hva innholdet i vår aksjon er. Men vær oppmerksom på faren ved venstreavvik. Unngå i hvert fall åpent håndgemeng. Ennå forbereder vi revolusjonen, vi har ikke tenkt å gjennomføre den på denne dagen.

To sitater av Mao Tsetung:

Alle reaksjonære er papirtigre. I sin framtoning er de reaksjonære fryktinngytende, men i virkeligheten er de ikke så mektige. Sett over lang sikt er det ikke de reaksjonære, men folket som er virkelig maktfulle.

Det er massene som er de virkelige heltene. Selv er vi ofte barnslige og uvitende. Begriper en ikke det, kan en ikke gjøre regning med å til egne seg minimale kunnskaper en gang.

Kort oversikt over sysselsettingsstrukturen i aksjonsområdet.

Nedenfor er gjengitt en tabell over sysselsatte arbeidstakere i Arendal og omegn. Så vidt det har vært praktisk mulig er disse fordelt på næringsgrupper. Tallene gjelder for juni måned i år:

<u>Næringsgruppe</u>	<u>Antall sysselsatte</u>
Skogbruk	208
Bergverksdrift	70
Næringsmiddelindustri	94
Sagbruk/høvleri	75
Møbelinnredning	30
Treforedlingsindustri	121
Kjemisk industri	450
Jern og metall	381
Maskinindustri	145
Elektroteknisk industri	324
Skipsindustri	962
Diverse industri	129
Sum industri	3197
Sum byggevirkksomhet	602
Sum anleggsvirkksomhet	600
Varehandel	1377
Finansinstitusjoner	352
Samferdsel	564
Off. administrasjon	475
Undervisning	535
Helse- og veterinær	741
Annen off. og priv. tj.	371
Hotell- og rest. drift	230
Sum sysselsatte arb.takere	10067

Som en ser av tabellen er godt og vel 30% av alle arbeidstakere i området ansatt i industrivirkksomhet. Tar en med bygge- og anleggsvirkksomhet kommer en straks opp i over 40%.

Flere vil sikkert bli litt forbauset over denne oversikten, av det småborgerlige inntrykket en ved første omgang gjerne får av Arendal, kunne en ha ventet et langt lavere tall. Oversikten gir oss all grunn til å være optimistiske i det fortsatte arbeidet i området. Det proletære element i befolkninga finnes i fullt monn. Men på samme tid skal vi ikke være for optimistiske. En skal huske på at de aller fleste bedriftene er små og ligger spredt, klassebevisstheten er derfor ennå temmelig svak. En del større bedrifter finnes imidlertid, der bevissthetsnivået må ventes å ligge høyere. Dette gjelder i første rekke Pusnes mek. verksted, Eydehavn Nitridakøjeselskap og Arendals Smelteverk, Eydehavn.

Ut fra dette spinkle grunnlaget kan en kanskje våge den påstanden at det objektive grunnlaget for vellykket sosialistisk arbeid i området fullt ut finnes, men at dette vil kreve ekstra lang og seig jobbing.

Medt overvakt over selskapsforholdene i skolearbeidet.

Medentor er gjort en tabell over selskapsarbeidets arbeidsforhold i Arndal og omegn, og vidt det har vært praktisk mulig er disse forhold på næringsgruppen. Tabellen gjelder for juni måned i år.

Medt overvakt over selskapsforholdene

208	Skolearbeid
70	Handverksarbeid
94	Næringsmiddelindustri
77	Skolearbeid/hovler
30	Mobilnæringsmiddelindustri
121	Forberedende arbeid
450	Kjemisk industri
381	Born og metall
147	Masjinerindustri
324	Elektronisk industri
962	Skolearbeid
129	Diverse industri
3197	Sam industri
602	Sam byggvirksomhet
600	Sam anleggsvirksomhet
1277	Varehandel
332	Finansinstitusjoner
367	Bankvesen
477	Off. administrasjon
375	Undervisning
771	Helse og veterinær
371	Annere off. og priv. tj.
700	Hotell- og rest. tj.
10007	Sam selskapsforholdene og. sekere

Som en ser av tabellen er godt og vel 30% av alle arbeidstakerne i området ansatt i industrikategoriene, og med bygge- og anleggs- virksomhet kommer en straks opp i over 40%.

Flere vil sikkert bli litt forbauset over denne oversikten, av det småbørgerske inntrykket en ved første omgang gjerne får av Arndal, kanskje en har ventet et langt lenger tall. Overraskelsen går oss på grunn til å være optimistiske. Her er forresten arbeidet i området. Det proletarelementet i befolkningen finnes i fullt navn.

Men på samme tid skal vi ikke være for optimistiske. Man skal huske på at de aller fleste beboerne er små og ligger spredt, i små bosetninger, og derfor er det en temmelig svak, en del uorganisert befolkning i området. Det betyr at det er vanskelig å få til noe som helst i første rekke. Enes med, verksted, bydelavn, skolearbeid og Arndals smeltverk, bydelavn.

Ut fra dette synlige grunnlaget kan en kanskje våge den påstanden at det objektive grunnlaget for veiklykket sosialistisk arbeid i området ligger utvilsomt, men at dette vil kreve en sterk lang og seil, jobbing.